

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστών και πρώτων αριθμούστιες χρόν
την κλεινήν ολωύμεν γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κ' έννηκόσια πέντε,
τά κουνούμε κ' έν ακουτεχέντια.

Τών θρών μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας πρὸς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δ κ τὸ φράγκα εἶναι μ όνο.
Γιά τὰ ξένα θμως μέρα—δ έκα φράγκα καί' σ τὸ χ έρι.

Εἰς γνάθιν φέρομεν παντός εύμούσου πωλειπῆ
ὅτι πωλοῦμεν θάματα «Ρωμποι» άνελλιπῆ
μέ τήν άνάλογον τιμήν κ' όπισος άπ' έξω θέλει
δέν θά πλάρῃν δι' αὐτά ταχυδρομειών τέλη.

Όκτωβρίου πέμπτη και δεκάτη
κ' έτοιμάζουιν τώρα τὸ Παλάτι.

Ένθεκα κ' έννηκόδια λογαρίτζω
και δάφναις' σ τὸ Ρωμανικό σωριάζω.

Τὸ Ρωμποι μας τὸ Γραφισίμ' έννα χειμαρρὸν φθῶν
'σπῆς Πηγῆς τῆς Ζωολόγῃου μετεφέρθη τῆν ὁδόν,
πρωτα δράσεως μεγάλης πολιτάρχαος σταυθός,
'σπῆν οὐβίαν' Εμπειρικού, δεκατισσορ' άριθμός.

Εἶδες πὼς και τὸ γένος τοῦ Κροθούμου, κουναρθῶν,
μῆς βάζει τὰ γαλαθῆ,
και σύμμαχοί μας μόναι
θά μέινουν τὰ γαλαθῆ;

**Φασουλῆς και Περικλέτους,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

Δέν εἶδες, κωκομοίρη,
πὼς κ' ὁ κελῆς μας φίλος
'σήμερος τὸ ποτῆρι
και ἰδῆσασε στομυθός

Π.— Πάροισα με σοῦ λέω κ' ένιτε τὰ μοῦ χαθῆς...
Φ.— Γιατί, βρε Περικλέτο, έπαλόνεις' σ τὰ Χαντιαία
και τώρα σάν τοῦς ἄλλους δέν παρακοινοθεῖς
πὸς σκένρας τῆς Εδρόπης και τῆν διπλωματια;
Π.— Θα φῆς καμμηγ' σ τῆ μόθηρ...
Φ.—

γιά τὸν λαὸ τοῦ Κροθούμου και τὸν στρατὸ τὸν νεό,
κ' αὐτὸν κ' έκεινον τώρα τὸν έλεε και γενναί;

γιατί, μωρὲ τριπέλη,
μήτε περι Μαρθῶνον πεντάρα δέν ὀ μῆλι;
Δέν σ' έπνοῦν τραπέζια, προπόσεις και πομπαί;
ἴσαι θά τὸν παράσης και τοῦτον τὸν χειμῶνα;
τῆν πρόποσιν δέν εἶδες τοῦ Γάλλου τοῦ Λουμπέ,
ποῦ γιά τῆς Βουλγαρίας έλεε τὸν Ηγυμένα;

Εἶδες κ' ἡ Βουλγαρία, θρέμμα Βουλγαροκτόνον,
μὲ τὰς θερμάς προπόσεις πὼς δέν ἀρεκαῖται μόνον,
μὰ γίνετ' εργασίας ἀληθινῆς κωφέλη
και πυροβολαρχίας ὀδόντια παραγγέλλει;

Γιατί, βρε Περικλέτο,
παῖεις και σὺ πικετο,
και πρέφα και σκαμπέλι;

Δέν έξερεις σὸ, ποῦ σκέπτεσαι μόνον τὸ μεροφάγι,
πὼς κ' ὁ δικός μας Βασιλῆς ἀπὸ τῆν Κοπενάγη
θά πάη' σ τὰ Παρισια
κ' ένέκρινος δλοῖσθα;

Δέν έμαθες κ' οἱ Γάλλοι—
πὼς εἶναν μεγάλοι
τῆς Βουλγαρίας φίλοι;

Πὼς ὁ Λουμπέ και πρὸς αὐτὸν φιλόφρων θά φανῆ
και τοῦ' δικού μας Βασιλῆα τραπέζι, θά γενῆ,
πὼς θά' μιλῆσῃ φιλικῶς κ' αὐτοῦ τοῦ μουσαφιρη,
και' σπῆν χαρῶν τοῦ γούματος, τοῦ τῶσον εἴφραστῶν,
μονάχα γιά τὸν Βασιλῆα δ' ἄδερῆσῃ τὸ ποτῆρι,
γιατί δέν εἶχομε στρατὸ νὰ τῆ κ' ἰπὲρ έκεινου;

Δέν εἶδες, πατριόνη,
και τῆν καλῆν-Γαλλία
πὼς έξέχασε τῆν παθῆν
κ' ἀληθινῆ φίλα;

Ναι μὲν θά στέχη κ' ὁ Λουμπέ σάν Γάλλος ὀποκλιών
και θά κωκομοισάεται τὰ μῆλι φιλοφρόνας;

